

— Чакайте, чакайте! Азъ виждамъ, че сте много любопитни. А има и какво да се научи за живота на зайциѣ... Но сега, нали виждате, слънцето вече залъзва. Майкитѣ ви ще се безпокоятъ за васъ, пкъ и азъ съмъ изморенъ. Хайде ставайте да си ходимъ, пкъ утре елате у дома. Азъ ще бжда въ градината. Тамъ ще ви разкажа много интересни нѣща за заека.

Съ пѣсни, смѣхъ и радостъ веселата дружина влѣзе въ селото заедно съ добрия дѣдо Нейко.

А предъ тѣхъ тичаше, скачаше и лаеше радостно Францъ.

Въ дѣдо Нейковата градина

На другия день, като се върнаха отъ училище, Митко събра другаритѣ си и всички отидоха при дѣдо Нейко. Завариха стареца на долния край на градината, при една грамада камъни. Той удряше съ голѣма тояга по земята. Като се приближиха, децата изпискаха и побѣгнаха уплашени. Предъ тѣхъ още мърдаха змии убити отъ дѣдо Нейко. Той имъ завика:

— Не бойте се, деца, не бойте се! Змиитѣ сж мъртви. Елате, елате, да ги видите.

Децата приближиха полека-полека, но страхливо поглеждаха змиитѣ.

— Елате ги вижте! Ето тая дългата змия, дълга близо метъръ и половина, е смокъ. Той е безопасенъ, не е отровенъ и не хапи.

— А-а, той сучи отъ кравитѣ млѣкото. Лани нашата крава бѣше сукана отъ единъ смокъ толкова много, че кръвъ капѣше отъ вимето ѝ, — рече Митко.

— Това не е вѣрно, Митко, — отвърна бързо дѣдо Нейко.

— Вѣрно е, дѣдо, татко нали казваше!

— Казвалъ татко ти, ама и той е чувалъ тая невѣрна приказка, както и други хора. Слушайте азъ да ви кажа истината. Смокътъ е страхливъ. Той се спасява винаги съ бѣгане. Познава се по това, че е по-дълъгъ отъ другитѣ змии по насъ. Има сиво-жълтъ цвѣтъ съ четири свѣтли линии по продължение на цѣлия му гърбъ. Главата му е малка и тѣсна. Тя почти се слива съ тѣлото му. Смокътъ се храни съ мишки и жаби. Елате да видите зжбитъ му. — И дѣдо Нейко отвори устата на смока. Зжбитъ му бѣха много, покриваха небцето и всички бѣха закривени навжтре.

— Ей съ тия многобройни зжби смокътъ задържа пляката си. За да може смокътъ да погълне по-голѣмо отъ главата му животно, челюститѣ му, горна и долна, не сж заловени една за друга. А, за да може, деца, едно животно да бозае, то трѣбва да се е научило още отъ малко на това. Трѣбва да има майка, която да го е хранила съ млѣко. А и после, за да може да бозае, то трѣбва да има широкъ езикъ и вдълбнато и грапаво небе, съ които да обхване и стиска цицката. У змиитѣ нѣма такива нѣща. Ти, Митко, казвашъ, че вашата крава била изсукана толкова много, че дори кръвъ капѣло отъ вимето ѝ. А това значи, че смокътъ има стомахъ, който може да побере три-четири литри млѣко. А